

тамъ съ нѣкои неразбрани момчета, нападатъ близкото турско село Каралий и го ударватъ на разграбване. Мнозина отъ зрителитѣ пристапахъ на неговитѣ думи и се отправихъ къмъ тия села за яма. Малко подиръ това прѣменуване, зачу се едно двѣ избучаваня въ атмосферата, което много приличаше да е като на топъ. Щомъ изгърмѣ то всичкитѣ въ селото истрѣгнахъ отъ страхъ; та се исплашихъ, като се растичахъ насамъ нататкъ изъ селото, като луди, запицахъ, заплакахъ, заносехъ тичешкомъ едни отъ колята си, други отъ къщитѣ си дрѣхитѣ; та да ги вписатъ, стоварватъ и искриятъ въ църквата и църковний дворъ съ виковете: «оледе Боже! Турцитѣ дойдоха, и сега съ топоветѣ си ще на истрѣнятъ, какво да правимъ и сторимъ Боже!» Тичахъ и нареждахъ, кой къдѣто свари да трупа дрѣхитѣ си. Мжно бѣше на зрителтъ, да се въздържи отъ тая жалостна картина, да не просълзи, като съзираше, едни дѣца впити въ очитѣ на майкитѣ си, други въ обятията на бащитѣ си съ посърнали и пожълтели лица, като че ги е слана попарила. Слѣдъ това надава се единъ писокъ отъ плачове на жени, на дѣца, стари и млади, вслѣдъ кой викаше безъ да има кой да му разбере. Въ такъво врѣме кой кого слуша, като всички чухъ изгърмелий гласъ, безъ да го испитатъ опасенъ ли е той или не, щото никого не можешъ увѣри да почака. Тая картина се продължи най-малко до $\frac{1}{2}$ часъ. Азъ стояхъ и гледахъ всечю това съ омайване, осждахъ тѣхнитѣ извънмѣрни безмѣсто страхове и очаквахъ слѣдствието на това. Едни отъ по-старитѣ, викахъ: «не бойте се, не плачете, не викайте, трайте да разберемъ каква е работата,» други се растичахъ къмъ Бършеллий, щото бѣхъ отъ тамъ да прѣбератъ добитъкътъ си, така щото най-послѣ дождаха извѣстие и то успокоително, че Русцитѣ пристигнали до желѣзницата при село Ресиманово и съ динамитъ на двѣ-три мѣста я развалили; та се отправили къмъ Кара-Бунаръ съ нѣколко малки конски топчета да го биятъ, дѣто като чухъ това, малко по малко се съвзехъ и посвѣстихъ. Сбравшитѣ людие се разбрахъ, че работата отъ день на день